

ÎNCHEIERE

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a Serviciului Fiscal de Stat și societatea cu răspundere limitată „Minc-Transgrup”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Minc-Transgrup” împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Minc-Transgrup”, s-a casat hotărârea din 27 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de societatea cu răspundere limitată „Minc-Transgrup”,

constată:

La 27 decembrie 2017, societatea cu răspundere limitată „Minc-Transgrup” (în continuare SRL „Minc-Transgrup”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor administrative.

În motivarea acțiunii a invocat că, în perioada 28 august 2017 – 20 septembrie 2017, Serviciul Fiscal de Stat a efectuat un control fiscal la SRL „Minc-Transgrup” referitor corectitudinea calculării și plenitudinea achitării impozitelor, taxelor și altor plăți la buget, pentru perioada de activitate de la 01 ianuarie 2013 până la 31 iulie 2017. În urma controlului efectuat, a fost întocmit actul de control nr. 5-683578 prelungit pe formularul nr. 5-683579, 5-683580 din 20 septembrie 2017.

Ulterior, la 19 octombrie 2017, în baza actului de control nominalizat, Serviciul Fiscal de Stat a emis decizia nr. 117/1755/Av, prin care a recunoscut că SRL „Minc-Transgrup” a comis mai multe încălcări fiscale.

Astfel, la 20 noiembrie 2017, SRL „Minc-Transgrup” a depus contestație împotriva deciziei nr. 117/1755/Av din 19 octombrie 2017 emisă de Serviciul Fiscal de Stat, solicitând anularea acesteia, însă aceasta a fost respinsă prin decizia nr. 272 din 30 noiembrie 2017.

Reclamantul a considerat actele emise de Serviciul Fiscal de Stat ca fiind ilegale, neargumentate, neprobate și pasibile de a fi anulate. Or, SRL „Minc-Transgrup” este contribuabil al TVA începând cu 01 noiembrie 2016. Astfel,

începând cu această dată, SRL „Minc-Transgrup” a eliberat facturi fiscale, care au fost înregistrate în registrul electronic al facturilor fiscale, iar livrările conform acestor facturi au fost indicate în declarația privind TVA, fiind totodată achitată taxa pe valoare adăugată.

Sub acest aspect reclamantul a relevat că, eliberarea către Primăria or. Sîngera a facturii fiscale anterior recepționării blanchetelor de la Serviciul Fiscal de Stat se datorează procedurii de eliberare stabilită de ultima, însă SRL „Minc-Transgrup” a declarat și achitat taxa pe valoare adăugată din factura respectivă, fapt care nu este negat de organul fiscal.

De asemenea a indicat că este incert și ambiguu modul de stabilire a încălcărilor, deoarece în actele contestate într-un aliniat este menționat că diferența de TVA dintre datele din Declarația privind TVA pentru L/12/2016 și datele controlului constituie 16 117 lei, ca în final Serviciul Fiscal de Stat să constate diminuarea TVA pentru aceeași perioadă în mărime 84 213 lei.

Totodată, conform tabelului nr. 6 din actul de control, inspectorii fiscali nu au recunoscut taxa pe valoare adăugată în mărime de 202 727 de lei de la procurările efectuate de SRL „Minc-Transgrup”, însă sunt incerte motivele excluderii TVA de la aceste tranzacții. Aceste circumstanțe denotă că, Serviciul Fiscal de Stat a avut o abordare unilaterală, abuzivă și nejustificată prin excluderea taxei pe valoare adăugată.

În această ordine de idei, reclamantul SRL „Minc-Transgrup” a solicitat admiterea acțiunii, anularea deciziei nr. 117/1755/Av din 19 octombrie 2017 emisă de Serviciul Fiscal de Stat, ca fiind neîntemeiat și ilegal; și anularea actului de control nr. 5-683578 prelungit pe formularul nr. 5-683579 și nr. 5-683580 din 20 septembrie 2019 întocmit de Serviciul Fiscal de Stat, ca fiind întocmit cu încălcarea procedurii de efectuare a controlului fiscal.

La 21 februarie 2018, SRL „Minc-Transgrup” a depus cerere privind completarea temeiurilor acțiunii (f.d. 67-69, 88), prin care a invocat că, deși organul fiscal corect a constatat că SRL „Minc-Transgrup” a calculat salarii care *de facto* nu au fost achitate, incorect a apreciat că SRL „Minc-Transgrup” nu a prezentat dările de seamă și nu a achitat impozitul, or, dările de seamă privind impozitul pe venit se prezintă în luna următoare efectuării plăților/achitărilor.

În privința excluderii anumitor cheltuieli de la deduceri ce a condiționat calcularea impozitului pe venit, reclamantul a evocat că în cadrul controlului a prezentat contractul de împrumut încheiat între SRL „Minc-Transgrup” și conducătorul întreprinderii. Astfel, potrivit scrisorii nr. 04-09/3150 din 15 decembrie 2017, conducătorul SRL „Minc-Transgrup” are restanțe la creditele contractate de la SA „Energbank”, unde SRL „Minc-Transgrup” figurează în calitate de fidejutor.

Prin urmare, SRL „Minc-Transgrup” este obligată să achite creditele contractate de conducătorul întreprinderii în cazul neachitării acestora în termen. Drept urmare, SRL „Minc-Transgrup”, atât în baza contractului de împrumut, cât și în cazul contractului de credit a fost în drept de a deduce din venitul impozabil cheltuielile suportate.

Referitor la aplicarea amenzii pentru activitate fără licență, reclamantul a învederat că, prin Hotărîrea Curții Constituționale nr. 2 din 30 ianuarie 2018 s-au declarat neconstituționale textele „activității fără licență” și „amendă în mărimea venitului brut” din articolul 10 punctul 4 din Legea nr. 845-XII din 3 ianuarie 1992 „cu privire la antreprenariat și întreprinderi”.

Astfel, amenda în mărime de 152 383 de lei este nulă de drept, deoarece a fost aplicată de Serviciul Fiscal de Stat în baza unei norme de drept care a fost declarată neconstituțională.

În această ordine de idei, reclamantul SRL „Minc-Transgrup” a solicitat admiterea acțiunii, anularea deciziei nr. 117/1755/Av din 19 octombrie 2017 emisă de Serviciul Fiscal de Stat, ca fiind neîntemeiată și ilegală; și anularea actului de control nr. 5-683578 prelungit pe formularul nr. 5-683579 și nr. 5-683580 din 20 septembrie 2019 întocmit de Serviciul Fiscal de Stat, ca fiind întocmit cu încălcarea procedurii de efectuare a controlului fiscal.

Prin hotărârea din 27 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de SRL „Minc-Transgrup” (f.d. 115, 118-131).

Prima instanță și-a argumentat concluziile prin faptul că, SRL „Minc-Transgrup” a reflectat eronat în declarația privind TVA pentru perioada lunii decembrie 2016 a taxei pe valoare adăugată de la procurări de mărfuri și servicii în sumă de 202 727 de lei, fapt ce nu corespunde realității, deoarece conform documentelor contabile și facturilor fiscale, taxa pe valoare adăugată aferentă procurărilor constituie suma de 40 653 de lei.

La fel, s-a reținut faptul că SRL „Minc-Transgrup” a eliberat în adresa Primăriei or. Sîngera factura fiscală seria JB nr. 4802207 din 03 noiembrie 2016, anterior procurării și primirii acesteia de la Serviciul Fiscal de Stat – 09 decembrie 2016.

De asemenea, prima instanță a ajuns la concluzia că, deși SRL „Minc-Transgrup” figurează în calitate de fidejutor al lui Mihail Zlotea față de cele trei credite bancare de care ultimul a beneficiat de la BC „Energbank” SA, aceasta nu este obligată să execute obligația principală de rambursare a acestor credite, deoarece acestea nu au ajuns la scadență.

Finalmente, Judecătoria Chișinău, sediul Central, a reținut ca fiind legală aplicarea amenzii în mărime de 152 383 de lei în baza unei norme declarate neconstituționale prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 30 ianuarie 2018. Or, prevederile art. 10 pct. 4 din Legea nr. 845 din 03.01.1992 cu privire la antreprenariat și întreprinderi erau în vigoare și produceau efecte juridice atât în momentul comiterii încălcării fiscale de către SRL „Minc-Transgrup”, cât și în momentul examinării cazului de încălcare a legislației comisă de acesta, constatată prin decizia nr. 117/1755/Av din 19 octombrie 2017.

Prin decizia din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de SRL „Minc-Transgrup”, s-a casat hotărârea din 27 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de SRL „Minc-Transgrup” și s-a anulat decizia nr. 117/1755/Av din 19 octombrie 2017 în partea constatării încălcărilor fiscale și aplicarea amenzii conform art. 10 pct. 4 și pct. 5 din Legea nr. 845 din 03 ianuarie 1992 „cu privire la antreprenariat și întreprinderi”, privind desfășurarea activității de transport rutier de mărfuri contra cost, fără a deține licența, în privința SRL „Minc-Transgrup”; iar în rest acțiunea s-a respins, ca fiind neîntemeiată (f.d. 165, 166-189).

Instanța de apel și-a argumentat concluziile prin faptul că, Serviciul Fiscal de Stat a aplicat o normă de drept, care pe parcursul examinării cauzei a fost declarată neconstituțională, iar din sensul logico-juridic al Legii cu privire la Curtea Constituțională actul normativ declarat neconstituțional nu se aplică nici pentru perioada anterioară hotărârii privind neconstituționalitatea sa.

Prin urmare, în temeiul prevederilor Legii cu privire la Curtea Constituțională, decizia nr. 117/1755/Av din 19 octombrie 2017 în partea constatării încălcărilor fiscale și aplicarea amenzii conform art. 10 pct. 4 și pct. 5 din Legea nr. 845 din 03 ianuarie 1992, privind desfășurarea activității de transport rutier de mărfuri contra cost, fără a deține licența, în privința SRL „Minc-Transgrup” a devenit nulă.

Cu referire la argumentele apelantului SRL „Minc-Transgrup” privind nulitatea deciziei nr. 117/1755/Av din 19 octombrie 2017 în privința altor încălcări depistate în urma controlului din motive neadmiterii încălcărilor depistate de către Serviciul Fiscal de Stat, instanța de apel a conchis că acestea sunt neîntemeiate, iar pretențiile formulate urmează a fi respinse, fiind lipsite de suport probant.

La 28 ianuarie 2019, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a Serviciului Fiscal de Stat (în continuare DGAF Chișinău a SFS) a declarat recurs împotriva deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 193-199).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea, or, în sensul articolului 140 din Constituția Republicii Moldova, hotărârile Curții Constituționale sunt neretroactive. Prin urmare, declararea unei legi neconstituționale poate fi aplicată doar situațiilor apărute în viitor. Mai mult decât atât, această regulă este instituită și la articolul 26 alin. (7) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, care statuează că hotărârile Curții Constituționale produc efecte numai pentru viitor.

Astfel, la momentul efectuării controlului fiscal, precum și în data emiterii deciziei nr. 117/1755/Av din 19 octombrie 2017, prevederile art. 10 pct. 4 și pct. 5 din Legea nr. 845 din 03 ianuarie 1992 „cu privire la antreprenoriat și întreprinderi” erau în vigoare și produceau efecte juridice. Respectiv, legalitatea deciziei organului fiscal nu este afectată de hotărârea Curții Constituționale adoptată ulterior emiterii acesteia.

În această ordine de idei, recurentul DGAF Chișinău a SFS a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu menținerea hotărârii din 27 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

La 30 ianuarie 2019, SRL „Minc-Transgrup” a declarat recurs împotriva deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 203-211).

În motivarea recursului SRL „Minc-Transgrup” a reiterat circumstanțele faptice ale cauzei și a invocat că instanța de apel a interpretat în mod eronat legea.

În acest sens, recurentul a menționat că instanța de apel a dat apreciere doar argumentelor invocate de către Serviciul Fiscal de Stat. Astfel, a fost lăsat fără apreciere procedeu și termenele de achitare a impozitului, conform articolelor 88-92 din Codul fiscal.

La fel, Curtea de Apel Chișinău incorect a dat apreciere corectitudinii constatării încălcării la achitarea impozitului pe venit din salariu. Or, Serviciul Fiscal de Stat nu a probat faptul că, în anul 2015 contribuabilul SRL „Minc-Transgrup” ar fi calculat și achitat salariu unei angajate.

De asemenea, recurentul SRL „Minc-Transgrup” a opinat că instanța de apel a interpretat în mod eronat și prevederile articolelor 24 și 25 din Codul fiscal, coroborate cu dispozițiile articolului 1156 din Codul civil. Or, SRL „Minc-Transgrup” este fidejutorul conducătorului entității, Mihail Zlotea, în raporturile creditare ale acestuia cu BC „Energbank”.

Respectiv, în situația în care debitorul principal Mihail Zlotea are restanțe la executarea obligațiilor de rambursare a creditorilor, SRL „Minc-Transgrup” în calitate de fidejutor urmează să stingă datoriile acestuia.

În această ordine de idei, recurentul SRL „Minc-Transgrup” a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 27 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă integral acțiunea depusă de SRL „Minc-Transgrup”.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul cererilor de recurs se referă la decizia din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii vs Franța, 23 octombrie 1996, § 40; Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag vs Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată DGAF Chișinău a SFS și SRL „Minc-Transgrup”, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererile de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererilor de recurs depuse de DGAF Chișinău a SFS și SRL „Minc-Transgrup” rezultă că aceștia nu au evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factice ale cauzei, transpunerea normelor legale.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vedește că argumentele invocate în cererile de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursurilor declarate, deoarece DGAF Chișinău a SFS și SRL „Minc-Transgrup”

nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursurilor, deoarece sunt lipsite de conținut și desprind simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursurilor.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursurile declarate de DGAF Chișinău a SFS și SRL „Minc-Transgrup” nu s-au bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efective”, fiind lipsite de șanse de succes și nu sunt capabile să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererile de recurs au fost depuse după ce DGAF Chișinău a SFS și SRL „Minc-Transgrup” au avut posibilitatea de a fi auziți de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenților le-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auziți combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recursuri nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de DGAF Chișinău a SFS și SRL „Minc-Transgrup” împotriva deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a Serviciului Fiscal de Stat și societatea cu răspundere limitată „Minc-Transgrup” împotriva deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare

În judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Minc-Transgrup”
împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor
administrative.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu